

Kannettava Raskas Taakkamme Ja Päämäärämme

Kirj. P-n.

TUSKIN monetkaan työläiset pysähtyvät ajattelemaan asemaansa nykyisessä yhteiskunnassa muuta kuin pintapuolisesti. Tuskin monetkaan työläiset huomavat, miten raskas taakka meillä todellisuudessa on kannettavanamme. Jokainen palkkatyöläinen tosin tuntee hartioillaan painolastia, mutta koko työväenluokan yhteisesti kannettavasta taakasta ei monikaan syvenny ottamaan selkoa.

Suuremmoinen on se osuus, mikä tulee meidän jokaisen palkkatyöläisen osalle ihmiselämää ylläpitävien ja sitä tuhoavien tarpeiden luomisessa. Luomme työllämme arvoja, mitkä tuottavat tuhoa ja kärsimyksiä ihmisille ja ennenkaikkea juuri itsellemme, työväenluokalle. Kaikkeen tähän ovat palkkatyöläiset pakotetut tämän kapitalistisen talousjärjestelmän aikana.

YHDYSVALTAIN työsihteeri sanoo normaaliaikana olevan 25 miljoonaa palkkatyöläistä palkkalistoilla. Toiset arvioivat Yhdysvalloissa olevan 40—50 miljoonaa palkkatyötä tekevää ihmistä. Mutta tuohon 25:een miljoonaan siis supistuu se työläismäärä, mikä on tuotannon palveluksessa ja tekee jatkuvasti tuottavaa työtä kaikilla teollisuuden aloilla. Tuottavaksi työksi me sanomme kaikki ne tehtävät, joilla on arvoa ihmiselämää ylläpitämään aineellisesti kuin myöskin henkisestikin sivistämään monilla eri aloilla. Hyödyttömäksi työksi me nimitämme kaikkia niitä tehtäviä, mitkä eivät sovi yllämainittuun määritelmään. Ja näitä hyödyttömän työn tekijöitä koetamme tässä kirjoituksessa poimia esille, joita meidän tuottavan työn tekijäinä on pidettävä yllä.

Suurkapitaalın Omistajat

otamme ensiksi, jotka eivät tee kerrassaan mitään muuta, kuin mässäävät työmme tuloksilla ja tuhlaavat niin paljon kuin keinoja löytävät. He pitävät palveluksessaan vakituiset palvelijat, jotka heidän elämänsä mukavuuksista huolehtivat. He ovat niin laiskoja ja toimettomia, että eivät viitsi itseään pukea, ei puhdistaa, ei ruokkia, ei laskea edes tulojaan tai menojaan; ei kerrassaan mitään, vaan ovat kuin avuttomat lapset. Toisten ihmisten täytyy heidän puolestaan tehdä kaikki persoonallisetkin tehtävät. Lapsesta asti on heil-

lä erikoiset opettajat, jotka opettavat heitä näin elämään.

Ja näiden laiskurien persoonapalvelukseen kuuluvien lukumäärä on tässä maassa laskettava miljoonissa. Yhden laiskiaisperheen palveluksessa työskentelee kymmeniä hyödylliseen työhön pystyviä henkilöitä. Jos tämänlaiseen perheeseen syntyy lapsi, lisätään palveluskuntaa yhdeksälläkin henkilöllä, aina ratsumestarista imettäjään asti. Ja kaikki se palveluskunta, joka näitä yläluokan jäseniä palvelee, tekee työtä, josta yhteiskunta ei hyödy kerrassaan mitään. Vaikka he kohta ovatkin palkkatyöläisiä, niin ei heidän työnsä tuota mitään arvoja yhteiskunnalle, palvelevat vain yksilöiden kaikenmoisia oikkuja, auttavat herrojaan tuhlaamaan toisten työläisten työn tuloksia.

Keskiluokan

voimme ottaa toiseksi, josta osa kuuluu rahapohottojen palatsipalvelukseen ja loput melkein kaikki ovat keinottelijoita. Emme tarkoita sellaisia kuin lääkärit, opettajat, tuotannossa tarvittavat teknikot, kirjailijat ja taiteilijat, jotka ovat välttämättömiä elämällemme ja sivistyksellemme.

Se kamasaksajoukko, mikä varsinaisesti muodostaa keskiluokan, on yhteiskunnalle toinen hyödytön sakkii, roikkuen kahden luokan välissä. Tämä osa on suuri kaikissa kapitalistisissa maissa. Teollisuuskeskuksissa huomaamme sen ihmispal-

jouden, mikä virtaa kaiken nimisiin konttoreihin päivittäin. Näissä on lakimiehiä, kiinteistökauppiaita ja heidän apulaisensa, vakuutusliikkeiden ylläpitäjiä, kauppamiehiä ja naisia, pörssikeinoteliijoita ja kaikenmoisia turhantoimittajia. Tämä sakki ja heidän työläisensä ja palvelijansa ovat hyödyttömän työn tekijöitä, joiden työllä ei ole muuta tarkoitusta kuin keinotella hyödyllisen työn tekijäin luomilla arvoilla; verottaa ja keinotella työmme arvot moniin kertoihin ennenkuin ne joutuvat kuluttajille.

Yksi miljoonista tyhjäntoimittajista

Tämän kirjoittaja sattui kerran näkemään eräällä kauppa-agentilla kolme eriarvoista hintaa dollarin esineestä. Yksi oli tehtaan myyntihinta dollari, toinen tukkukaupan hinta dollari ja viisikymmentä senttiä ja kolmas vähittäismyyjän hinta, dollari ja kahdeksankymmentä senttiä, jonka kulluttaja maksaa. Tästä näemme, miten kolmessa eri paikassa tehtiin voittoa. Tehtaan voittomäärä tästä ei käy selville, mutta arvattavasti se oli suurin, toiseksi tukkukauppias ja kolmanneksi vähittäismyyjä. Tämänmoista työtä keskiluokka pääasiassa tekee työmme tuotteilla. Pieniä kauppiaita on kuin tähtiä taivaalla katujen kahden puolen jokaisessa kaupungissa. Mitenkä paljon todellakin niissä liikkeissä hukataan ihmistyövoimaa, sitä on vaikea tarkalleen laskea.

Maanviljelyksessäkin tapahtuu samaa tuhlausta. Pienviljelijät kuluttavat aikaansa kolme tuntia ja kymmenen minuuttia yhden vehnabusselin kasvatuksessa, kun sama määrä vehnää voidaan nykyisillä koneilla hoidetulla viljelyksellä tuottaa kymmenen minuuttia työajan kulutuksella.

Militaristilaitos

on ihmiskunnan ja ennen kaikkea työväenluokan kaikista suurin painajainen, mikä ylläpidetään näennäisesti kansan verotuksella kaikissa maissa. Verotilastoista nähdään, että suurtuloiset ihmiset Yhdysvalloissakin veroja suoranaisesti maksavat, sillä mitä sitä työläisen tuloista verottaa kun ne eivät riitä elämiseenkään. Mutta sitenkin todellisuudessa kaikki ne arvot, mitä sotalaitos nielee, on tämän noin 25 miljoonaisen työläisjoukon luoma, sillä vain näiden työläisten toiminta on ollut tuottavaa, luovaa. Näiltä työläisiltä riistetyillä varoilla kapitalistit ylläpitävät sotalaitosta. Ne sadat miljoonat, jotka tuo laitos rauhan aikanakin nielee hyödyttömästi, kiskotaan meistä. Sitten sodan aikana murskataan työn tuloksia, upotetaan merien pohjaan, rakentamamme mahtavat kaupungit saatetaan muutamassa päivässä muutta roskaläjiksi, puhumattakaan kärsimyksistä, joita sodat työläisille tuovat.

Tämä laitos saa elinvoimansa samalla tavalla vain työläisten työstä, kuin kaksi edelläkertoamamme ryhmäkin.

Mikä olisi seuraus

kun tämä edelläkerrottu satumainen tuhlaus lopetettaisiin? Teemme vielä muutaman kysymyksen. Mikä olisi seuraus, kun nuo, jotka eivät tee kerrassaan mitään, asetettaisi tuottavaan työhön? Kun hyödyttömän työn tekijät alkaisivat tehdä hyödyllistä työtä? Kun maanviljelyksessä järjestettäisi siten, että tuotettaisiin viisikymmentä busselia vehnää yhden työläisen yhdeksän ja puolen tunnin työpäivää kohden, sensijaan että nyt tuotetaan kolme busselia samaa työmäärää kohden? Kun koko militaristinen laitos pannaan luomaan ihmiselämää hyödyttäviä arvoja, jonka palveluksessa nykyään on kansakunnan fyysisesti parhaat? Ja viimeksi kun ne miljoonat luokkamme jäsenet, jotka nyt ovat estetty työstä, asetetaan työhön? Ja samalla otettaisi käytäntöön ne hyödylliset keksinnöt, jotka nyt makaavat kassaholveissa siksi, että uhkaavat sijoitettujen pääomien voittomahdollisuuksia? Kun vielä valjaisimme kaikki luonnon tarjoamat voimat tämän

työtä tekevän yhteiskunnan palvelukseen? Kun vapautettaisi koko yhteiskunta kapitalismin haar-niskasta ja tultaisi luontoperäiseen järjestelmään, jossa jokaisen on osaltaan tehtävä yhteiskunnalle hyödyllistä työtä palkkioksi niistä nautinnoista, mitä yhteistyö tarjoaa tekijöilleen. Niin, kun näin tehtäisi, niin kuinka vähällä työnteolla ihmiset pääsisivätkään? Kuinka lyhyt työpäivä silloin olisikaan?

Näihin viimeisiin kysymyksiin emme pysty tark-kaa vastausta antamaan. Mutta vaikka nykyises-säkin yhteiskunnassa jaettaisi jokaiselle työn luo-mia arvoja tasapuolisesti, olisi elintaso silloin koko korkea, huolimatta siitä, vaikka enemmistö kar-sasta ei tekisikään mitään. Tämä jo osaltaan auttaa meitä käsittämään minkälaista elämämme olisi, kun kaikki tuo edelläkerrottu tuhlaus työssä ja tavarassa poistettaisi; kun ei enää tehtäisi työtä siksi, että joku naikkonen voisi kantaa puo-lentoista miljoonan dollarin arvoiset lelut yllään; kun ei kaivettaisi timanttia yläluokan koirien kau-lanauhoihin; kun ei ylimääräisillä junilla lähe-tettäisi lääkäreitä Chicagosta New Yorkiin jon-kun koirarakin sairauden takia tai kun ei pal-kattaisi yhdeksää palvelijaa palvelemaan vasta-syntynyttä lasta.

Tällöin todellakin tulisi maailma paratiisiksi, jonka uskonto lupaa vasta kuoleman jälkeen. Tie-de ja taide voisi palvella yhteiskunnan etua, eikä pääoman, kuten nykyään, että taidemaalari on prostituoitu maalaamaan kaikkiin tauluihinsa ka-pitalistien edun mukaisen kuvan; kirjailijan on teoksissaan annettava se käsitys, että toiset ovat syntyneet toisten orjiksi; tiedemiesten on vaiet-tava iutkimustensa tuloksista, elleivät ne ole

pääoman edun mukaisia ja opettajien on kouluis-sa vasten vakaumuksiaan puhuttava valhetta.

Mutta semmoista yhteiskuntaa eivät työläiset saavuta välinpitämättömänä odottamisella. Se vaatii tietoista ja yhtenäistä toimintaa tuotannos-sa ja ilman järjestäytymistä ei koko luomakun-nassakaan tapahdu yhtenäistä toimintaa. Omis-tava luokka on järjestänyt työläiset tuottamaan ja jakamaa, mutta määräysoikeuden se pitää itse. Työläisten on tämän tähden järjestäytyttävä teol-lisuuksittain. Sillä vain sen kautta kapitalistisen maailman istuttamat katsantokannat voidaan työ-väenluokasta kitkeä pois juuria myöten. Ellei maailman työväenluokka nouse ja herää, joudum-me keskiajan synkkään yöhön. Maailman Teol-lisuustyöläisten järjestö on syntynyt tällä man-tereella, ei ihmisten tahdosta ja mielivallasta, vaan tuotannollisen kehityksen tuloksena. Missä maas-sa tuotannolliset voimat ovat ensiksi kehittyneet tehoisammaksi, siellä on ensiksi yhteiskuntaelä-mällekin mahdollisuus uusiutua.

Tässä maassa on jouduttu yhteistuotantoon ja yksilöllinen tuottaminen on tuomittu häviämään kokonaan. Jokainen yhteiskunnan jäsen on jou-tunut riippuvaiseksi yhteistuotannosta ja siis työ-läisistä, jotka kaiken tuottavat. Tämän mahtin-sa perusteella voi työväenluokka panna tottele-maan itseänsä. Tässä maassa onlaan tässä suh-teessa muita maita edellä ja siksi täällä on myös syntynyt ja kehittynyt teollisen yhteiskunnan ra-kentamisajatus ja sitä edustava järjestö Industrial Workers of the World, joka uudestaan huudahtaa maailman työläisille: 'Kaikkien maiden työläiset, liittykää yhteen!'

